

Zimný vodník

Teplica je potok, čo tečie cez Rybník. Nazýva sa tak preto, lebo ani v najtuhšej zime nezamŕza.

Ľudia sa dušujú, že v ňom býva vodník, ktorý sa ukazuje iba v zime. Jedni hovorili, že v lete spí v studni pod Prednou horou a na zimu sa sťahuje do dediny, druhí zasa spomínali, že je to hronský vodník a do Teplice si chodí liečiť reumu. Kdekto ho videl, ale iba sváko Bačik s ním mali do činenia . . .

— Hja, vtedy som aj ja mal namále, — povedali sváko, keď prišla reč na „zimného vodníka“.

A hneď začali zoširoka rozprávať o tom, ako to bolo. „Za mladi som často chodieval hore za Teplicu ku kmotrovi. Obyčajne v zime, keď bolo stihu na karty a besiedky. Raz cez fašiangy boli u kmotra páračky, a ako to už na páračkách býva, aj rozprávky o mátohách, bosorkách a vodníkoch. Podpichoval som ženy, reku aj ja by som rád stretol dáku mátohu, ale takú — osemnásťročnú. Špásoval som — a nech na ňaku oškulaviem — ak som vtedy veril kadejakým ženským babonám.

Okolo jedenástej som vyšiel z teplej chyže a pod'ho nadol. Snehu bolo, ako keby ho bol z hory naváľal, mrzlo, až nos zaťahovalo, ale z Teplice sa parilo ako zo zvárky. Dívam sa, kumštujem, kade by bolo najbližšie, a vidím, že v krčme u Zolnera sa ešte svieti. Zájdem, myslím si, na mierku borovičky. Nešiel som po hlavnej ulici, ale som si skrátil cestu cez takú križnu uličku.

Prišlo mi prejsť cez lavičku ponad potok. Prídem k lavičke a vidím, že je o ňu opretý ražný šúp. Čože ten šúp tu zavadzia, pomyslel som si a kopol som doň. Šúp sa prevrátil a spadol do vody. Nespravil som viac ako tri kroky, len keď počujem, že voľakto za mnou volá: „Ej, počkaj na mňa, gazda!“ Obzriem sa a vidím, spod lavičky vstáva vodnák.

Naľakal som sa oplana a rozbehol som sa ku kostolu. Od strachu som aj zabudol, že by som sa mohol dakde schovať. Hodnú chvíľu som utekal a len potom som skočil do istého domu, do pitvora. Zahasproval som dvere a čakal som. Vodnák sa hádam aj hodinu ponevierať okolo dvier, ale keď videl, že nič nezmože, odišiel.“